

Arrest

nr. 322 711 van 28 februari 2025
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2025 om 14 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoeker, van Surinaamse nationaliteit, huwde op 06.01.2024, in Suriname, met Mevrouw [S.R.], van Surinaamse nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Hij kwam op 22.04.2024, aan de hand van een visum type C, geldig van 21.04.2024 tot 05.07.2024, het Rijk binnen en werd op 08.05.2024, onder een bijlage 3, in het bezit gestemd van een aankomstverklaring. Hij werd tot 20.06.2024 tot verblijf toegelaten.

Hij diende op 05.06.2024 een verblijfsaanvraag in om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 30.10.2024 werd die aanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 30.10.2024 werd verzoeker, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 329.212.

De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Evergem richtte op 16.01.2025 een schrijven aan de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, om advies omtrent het al dan niet Schijnkarakter omtrent het in Suriname afgesloten huwelijk tussen verzoeker en Mevrouw [S.].

Verzoeker maakte op 21.02.2025 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.”

1.2. Op 21 februari 2025 treft de gemachtigde van de Minister van asiel en migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Assenede/Evergem op 21.02.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1): naam: K. voornaam: M. M. geboortedatum: 19.03.1983 geboorteplaats: paramaribo nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□□2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is in het bezit van een Surinaams paspoort geldig tot 04.05.2027 op het moment van zijn arrestatie. Op

08.05.2024 legt meneer een aankomstverklaring af bij de gemeente Evergem. Hij wordt hierdoor toegelaten tot verblijf tot 20.06.2024. De betrokkene is echter na het vervallen van zijn aankomstverklaring niet uit België vertrokken. Bovendien is ook zijn visum type C geldig voor het Schengengrondgebied van 21.04.2024 tot 05.07.2024, dat werd afgeleverd door de Nederlands autoriteiten vervallen.

Uit de aankomstverklaring die dhr. K. op 08.05.2024 aflegde bij de gemeente Evergem, blijkt dat betrokkene op 22.04.2024 in België aangekomen zou zijn. Zijn paspoort bevat een Nederlandse inreisstempel op diezelfde datum.

Uit het administratief dossier van dhr. K. blijkt dat hij in januari 2024 gehuwd zou zijn in Suriname met zijn Surinaamse partner die in het bezit is van een geldige F-kaart. De gemeente Evergem verklaart ook dat betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging wou indienen met zijn echtgenote op het moment van zijn aankomstverklaring. Het visum type C van dhr. K. biedt echter niet de mogelijkheid om deze verblijfsaanvraag in te dienen. Betrokkene werd dan ook doorverwezen naar de diplomatieke post in Suriname om daar de procedure voor zijn verblijfsaanvraag verder te zetten. Niets wijst erop dat betrokkene dit advies ter harte heeft genomen en naar Suriname vertrokken is. Bovendien heeft dhr. K. nog nooit documenten voorgelegd die dit huwelijk staven.

Daar een aanvraag gezinshereniging niet mogelijk was, diende Dhr. K. op 05.06.2024 dan maar een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd op 30.10.2024 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of

consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierop volgend werd door DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 13.11.2024. Betrokkene tekende op 12.12.2024 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen deze bijlage 13. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Suriname zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Uit het administratief dossier van betrokken blijkt dat hij 2 minderjarige kinderen heeft in Suriname. Zij zouden momenteel bij zijn broer verblijven, daar hun moeder ook in België is. Betrokkene geeft verder geen info over de moeder. Het is bijgevolg niet duidelijk of zij legaal op het grondgebied verblijft. Tijdens het gesprek met de ICAM-coach op 05.12.2024 werd ook verklaard dat de partner van betrokkene momenteel zwanger is. Betrokkene heeft er dus bewust voor gekozen om een kind te verwekken terwijl hij wist dat zijn verblijf in België precair was. dhr. K. woont ook samen met zijn partner en haar twee kinderen.

Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog broers, zussen en ouders heeft in Suriname. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn reïntegratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Zijn partner kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 05.12.2024 en 23.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek op 23.12.2024. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2024 dat hem betekend werd op 13.11.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om bij zijn zwangere partner te zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te

worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 05.12.2024 en 23.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgesprek op 23.12.2024. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2024 dat hem betekend werd op 13.11.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 05.12.2024 en 23.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgesprek op 23.12.2024. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de

correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies. De Raad behandelt dan ook niet het betoog ontwikkeld onder punt 5.2.4 van het verzoekschrift.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

“- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 E.V.R.M., het artikel 8 E.V.R.M., het artikel 13 van het E.V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
- Schending van het artikel 24 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten van de Europese Unie.”

Hij betoogt als volgt:

“- 5.2.1.

“... Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid

met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben. In het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn." (Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RvV 137 365/II)

- 5.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

- 5.2.3.

De bestreden beslissing verwijst naar art. 7 Vw.

Artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de

vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De Dienst Vreemdelingenzaken kan een vreemdeling terug naar de grens leiden, maar heeft hier geenszins een verplichting. Zij dient dit dan ook uitgebreid te motiveren, gelet op de discretionaire bevoegdheid.

De opsluiting is enkel aan de orde, indien geen minder dwingende maatregelen doeltreffend zijn. Bijgevolg dient er ook gemotiveerd te worden, waarom er geen minderverregaande maatregelen aan de orde zijn.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissingen en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van de verzoeker.

Noch motiveert ze afdoende waarom ze overgaat tot huidige verregaande maatregel.

- 5.2.4

Zoals reeds aangehaald kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel overgaan tot de aanhouding van een vreemdeling, voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken is nagegaan of er minder dwingende maatregelen heeft overwogen. Dit is nochtans een wettelijke verplichting.

In casu zijn er evident minder verregaande maatregelen voor handen. Verzoeker heeft zich bij aankomst in België aangemeld bij de gemeente en daar zijn adres van verblijf gegeven (zie stuk 7).

Dit impliceert dat verzoeker een vast adres had. Hij heeft een vast adres dat gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft de intentie om zich hier te vestigen en zijn gezinsleven verder te zetten. Zijn vrouw is hoogzwanger van hun gemeenschappelijke kind. Uit de feiten blijkt dus dat verzoeker geenszins de intentie heeft om onder te duiken.

Verzoeker vormt ook geen enkel gevaar voor de openbare orde.

De dienst Vreemdelingenzaken had kunnen werken met een vaste aanmeldingsplicht of met een borgstelling, zonder onmiddellijk te moeten overgaan tot de aanhouding van verzoeker.

Toch blijkt nergens uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige ander maatregel heeft overwogen of waarom hij meent dat ze in casu niet aan de orde zouden zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

De aanhouding van verzoeker is disproportioneel met het vooropgestelde doel.

- 5.2.5

Verweerster moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing van verwijdering bevat geen draagkrachtige motivering omtrent deze wettelijke bepaling vervat in het artikel 74/13 Vreemdelingenwet zodat het ook niet bewezen voorkomt dat hiermee terdege rekening gehouden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de onderstaande uiteenzetting zal inderdaad blijken dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en het hoger belang van verzoekers kind.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM, 12 juli 2001, K. en T. / Finland, (GK), § 150 ; EHRM, 2 november 2010, Serif Yigit / Turkije (GK), § 9).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het artikel 8 van het EVRM is aannemelijk in de mate dat artikel 8 van het EVRM vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden (zie EHRM, 11 juli 2000, Ciliz / Nederland, § 66 ; EHRM, 10 juli 2014, Mugenzi / Frankrijk, § 46 ; EHRM, 10 juli 2014, Tanda-Muzinga / Frankrijk, § 68). Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

In het licht van het artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de thans gevoerde procedure een zorgvuldig en nauwgezet ex nunc onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd.

- 5.2.6

Verzoeker heeft sinds maart 2023 een relatie met mevrouw R. C. S., van Surinaamse nationaliteit, geboren op 09.06.1986. Zij verblijft bijna vijf jaar wettig in België, samen met haar twee minderjarige kinderen (zie stuk 6) en werkt sinds 01.09.2021 met een contract van onbepaalde duur.

Op 06.01.2024 traden hij en zijn partner R. C. S. in Santodorp, Suriname, in het huwelijk (zie stuk 2). Op 22.04.2024 kwam verzoeker in België aan (zie stuk 7). Sindsdien wonen verzoeker, zijn vrouw en haar twee minderjarige kinderen – W. R. S., geboren in 2007, en S. G., geboren in 2019 - samen in Evergem.

Verzoeker en zijn vrouw zijn in verwachting van hun eerste gemeenschappelijke kind (zie stuk 3). Het kind zal in de 38ste week van de zwangerschap (half maart) met keizersnede ter wereld komen (zie stuk 4).

Verzoeker legt foto's voor die zijn huwelijk en zijn gezinsleven in België documenteren (zie stuk 5).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster geen rekening gehouden heeft met alle elementen in het administratief dossier en haar beslissing onzorgvuldig genomen heeft.

Zo stelt verweerster met betrekking tot het huwelijk van verzoeker:

“Bovendien heeft dhr. K. nog nooit documenten voorgelegd die dit huwelijk staven.”

Deze bewering is pertinent onwaar. Verzoeker heeft de huwelijksakte, voorzien van apostille, voorgelegd bij zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis Vw, ingediend op 05.06.2024. Bovendien heeft mevrouw S. de huwelijksakte voorgelegd bij de dienst burgerzake van de gemeente Evergem, met het verzoek de huwelijksakte in de Belgische registers over te schrijven.

Wat betreft het gezinsleven van verzoeker stelt verweerster:

“Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van betrokkene inhoudt. (...)

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Zijn partner kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben.”

Verweerster gaat hier voorbij aan de impact die een scheiding heeft op het familiale leven. Verweerster houdt geen rekening met de banden die bestaan tussen verzoeker en de minderjarige kinderen van zijn vrouw, met wie hij samen een gezin vormt. Tenslotte houdt verweerster ook geen rekening met het feit dat de vrouw van verzoeker hoogzwanger is van hun gemeenschappelijke kind.

Vooraf voor de jongste zoon in het gezin is de band met verzoeker van enorm groot belang. Verzoeker is voor hem een nieuwe vader. Met name nu zijn vrouw hoogzwanger is, neemt verzoeker een belangrijke rol op in het huishouden en gezinsleven.

Meerdere bureaus en kennissen bevestigen het gezinsleven en de hechte familiebanden tussen verzoeker en de kinderen.

M. C. D. T., buurvrouw, schrijft over verzoeker (zie stuk 8):

“Het is een vriendelijke man, brengt S. elke dag naar school, vangt S. op gedurende de vrije dagen en de schoolvakanties. Het is een fijn gezin, vriendelijk voor iedereen. In het gezin van M. en R. zorgt iedereen voor elkaar.”

Ook H. G., die in dezelfde straat woont, bevestigt dit (zie stuk 9).

J. D. S., zorgcoördinator van de G. B. in Evergem, schrijft (zie stuk 10):

“Wij kennen de pluspapa van S. G. (zoon van mevrouw S.) omdat hij heel regelmatig S. naar school brengt en hem op school komt ophalen.

S. heeft een goede band met hem en zal hem steeds een hand geven wanneer ze samen de schoolpoort uitgaan. We zien dat S. zich goed voelt bij hem en naar hem zal luisteren.

Aangezien ik in dezelfde straat woon als het gezin, zie ik hen regelmatig samen. Zo gaan ze samen boodschappen doen of samen op uitstap.”

Verweerster houdt dus ten onrechte geen rekening met de banden tussen verzoeker en de kinderen waarmee hij een gezin vormt.

Verweerster beweert het volgende: “Zijn partner kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben.” Daarbij houdt ze er echter geen rekening mee dat de minderjarige kinderen ook een hechte affectieve band hebben met verzoeker en hier in België hun leven hebben uitgebouwd, naar school gaan, vrienden hebben gemaakt,... Met name de jongste zoon S. heeft met Suriname nauwelijks een band. Verzoeker bezoeken in Suriname kan onmogelijk gezien worden als een verderzetting van het familieleven die tegemoetkomt aan het respect voor het recht op familieleven.” (...)

3.3.3. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit is een bepaling die van toepassing is op een inreisverbod, wat de bestreden beslissing niet is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, leest de Raad geen concrete uitleg in het verzoekschrift op welke wijze de bestreden akte deze verdragsbepaling zou schenden. Voor wat betreft artikel 13 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepaling in combinatie met de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden werd door de bestreden akte.

Verzoeker verduidelijkt ten slotte ook niet op welke wijze de bestreden akte “het respect voor de menselijke waardigheid” schendt.

Deze onderdelen van het enig middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

3.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is in zijn verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in recht. Verweerder heeft duidelijk tot uiting laten komen waarom hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert in dit verband over de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Ook motiveert verweerder in het licht van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker legt niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de bovenvermelde bepalingen.

Een schending hiervan blijkt dan ook niet temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden akte en tevens een schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht. Deze inhoudelijke kritiek wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Voor wat betreft de draagwijdte hiervan alsook van zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische overwegingen in dit verband in het verzoekschrift.

3.3.5. Kernpunt van verzoekers betoog in het kader van de geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM juncto artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en het hoger belang *“van verzoekers kind”*.

Artikel 74/13 verplicht verweerder onder meer om rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, dat ook gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM. Het geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt in zijn eerste lid, aanhef ook duidelijk dat verweerder moet rekening houden met hogere verdragsbepalingen.

3.3.6. Zoals gezegd motiveert de bestreden akte in het licht van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo leest de Raad onder meer:

“Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

[...]

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Zijn partner kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, (...). Een schending van de artikelen (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”.

3.3.7. Het is waar dat in de bestreden akte ook kan gelezen worden: *“Uit het administratief dossier van dhr. K. blijkt dat hij in januari 2024 gehuwd zou zijn in Suriname met zijn Surinaamse partner die in het bezit is van een geldige F-kaart. (...) Bovendien heeft dhr. K. nog nooit documenten voorgelegd die dit huwelijk staven”.*

Verzoeker betoogt dat wel degelijk een huwelijksakte voorzien van apostille werd voorgelegd bij zijn aanvraag die hij indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier waarin zich de voormelde aanvraag bevindt samen met de erbij gevoegde huwelijksakte die aantoont dat verzoeker op 6 januari 2024 te Suriname in het huwelijk trad met mevrouw

R.C.S. Deze vaststelling kan echter geen afbreuk doen aan de in punt 3.3.6. vermelde beoordeling waaruit blijkt dat verweerder wel degelijk rekening houdt met het gezinsleven van verzoeker met R.C.S. in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.3.8. Verzoeker verwijt verweerder voorts voorbij te gaan aan de impact van een scheiding op zijn familiale leven. Hij preciseert hierbij dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden enerzijds met het feit dat zijn echtgenote hoogzwanger is van hun gemeenschappelijk kind en anderzijds met de banden die bestaan tussen hem en de minderjarige kinderen van zijn echtgenote met wie hij samen een gezin vormt.

3.3.9. Vooreerst blijkt nergens uit dat verzoeker de vader is van het ongeborn kind van R.C.S. Verzoeker kan het “*medisch attest zwangerschap dd 20.11.2024*” en de “*Zwangerschapsnota dd 11.04.2025*” die hij voegt bij het verzoekschrift, niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat R.C.S. zwanger is en zal bevallen van een kind rond 28 maart 2025. Deze documenten zeggen dus niet dat verzoeker de vader is van het ongeborn kind. Verzoeker heeft blijkens het dossier een prenatale erkenning willen vaststellen, maar is daar tot op heden niet in geslaagd. Alleszins is het zo dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden bijlage 13 septies en ook nog in de huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven van verzoeker met het nog ongeborn kind zodat dit niet in het gedrang kan komen door verzoekers repatriëring naar zijn land van herkomst. Daargelaten de vraag of het hoger belang van het kind zoals opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan worden ingeroepen voor een ongeborn kind, legt verzoeker niet uit waarom een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving waarop de bestreden akte de nadruk legt, haaks staat op het belang van het ongeborn kind. Voor zover dit bijstand behelst aan de zwangere moeder, verzoeker kan hierbij gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te houden met haar waar de bestreden akte ook op wijst. Bovendien staat het verzoeker vrij om een visum kort verblijf aan te vragen om de voorziene bevalling op 28 maart 2025 bij te wonen. Hij zal dan wel moeten aantonen dat hij de vader is van het ongeborn kind. Mocht dit alles niet lukken, kan verzoeker na de geboorte van het kind met beiden contact houden via moderne communicatiemiddelen of kan mevrouw R.C.S. hem in Suriname komen bezoeken met het kind. De Raad stipt hierbij aan dat mevrouw R.C.S. blijkens het administratief dossier ook de Surinaamse nationaliteit heeft en in Suriname gehuwd is met verzoeker. In Suriname verblijven trouwens nog twee minderjarige kinderen van verzoeker, waarbij de Raad zich afvraagt of hun hoger belang ook niet vereist dat verzoeker aldaar aanwezig is, temeer de moeder van zijn kinderen ook niet in Suriname vertoeft.

3.3.10. Voor wat betreft de gezinsbanden die zouden bestaan tussen verzoeker en de twee minderjarige kinderen van R.C.S. die niet zijn kinderen zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker deze voor het eerst aanhaalt in onderhavig verzoek. In zijn op 5 juni 2024 ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker met geen woord gerept over deze minderjarige kinderen waarmee hij een gezinsleven zou leiden en verwees hij enkel naar een familieleven met R.C.S. Ook blijkens de rubriek “*Verhoor van de betrokkene*” in het administratief rapport “*Illegaal verblijf*”, dat opgesteld werd door de politie van Assenede/Evergem op 14 februari 2025, maakte verzoeker geen melding van de kinderen van R.C.S. en verwees hij enkel naar een duurzame relatie met haar. In het “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 21 februari 2025 leest de Raad op pagina 1 dat werd genoteerd op de vraag “*2. Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden?*”: “*Antwoord: Ja, Verklaring: wenst zich te vestigen om samen met zijn vrouw te zijn, beiden zijn reeds gehuwd in Suriname op 06/01/2024 en zij zou ondertussen zwanger zijn, bevallingsdatum april 2025*” en op vraag “*8. Heeft u familie in België?*”: “*Antwoord: ja, Verklaring: ja zijn vrouw*”. Verzoeker benadrukt dat vooral de band met de jongste zoon S. van zijn echtgenote van “*enorm groot belang*” is en dat hij een “*belangrijke rol*” opneemt in het huishouden en het gezinsleven. Hij heeft echter tot driemaal toe nagelaten de door hem voorgehouden “*hechte affectieve band*” met de minderjarige kinderen en in het bijzonder het jongste kind van R.C.S. te melden aan verweerder, waardoor hij niet de verwachting kan koesteren dat verweerder ermee rekening zou houden op het moment dat deze de bestreden akte trof.

3.3.11. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken ter staving van zijn gezinsband met de minderjarige kinderen van R.C.S. Zij lagen niet voor op het moment dat verweerder de bestreden bijlage 13 septies trof. Zoals verzoeker aangeeft in het verzoekschrift gaat de Raad echter over tot een *ex nunc* onderzoek in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij wordt nagegaan of de aangevoerde grief inzake artikel 8 van het EVRM prima facie ernstig voorkomt en houdt hij hierbij rekening met alle bewijsstukken. Voor wat betreft de door verzoeker als stuk 5 gevoegde foto’s stelt de Raad vast dat slechts 6 foto’s worden toegevoegd waarop verzoeker is te zien met een kind: 4 ervan betreffen een jonge jongen, 2 ervan betreffen een jong meisje. Het wordt niet verduidelijkt laat staan aangetoond wie de afgebeelde kinderen zijn en waar de foto’s genomen werden, in Suriname of in België. Alleszins toont

verzoeker met deze zes foto's geen gezinsleven aan met de kinderen van R.C.S. Ze kunnen niet meer zeggen dan wat ze zeggen. Verzoeker kan ook de drie korte getuigenverklaringen gevoegd als stukken 8, 9 en 10 bij het verzoekschrift niet meer laten zeggen dat wat ze zeggen, met name dat verzoeker S. naar school brengt en opvangt tijdens de schoolvakanties, dat verzoeker S. een hand geeft wanneer ze samen de schoolpoort uitwandelen, dat S. naar verzoeker luistert en dat ze samen boodschappen doen en op stap gaan. Verzoeker slaagt er niet in hiermee een beschermenswaardig gezinsleven met S. aan te tonen. Maar zelfs indien dit zou moeten aangenomen worden ziet de Raad niet in waarom een tijdelijke scheiding met de kinderen van R.C.S. die niet de zijne zijn, met de mogelijkheid om met hen contact te houden via moderne communicatiemiddelen en hen te zien in Suriname bij bezoeken tijdens schoolvakanties, strijdig is met artikel 8 EVRM. Verzoeker verduidelijkt meer bepaald niet waarom zijn onafgebroken aanwezigheid in het Rijk absoluut vereist is op straffe van een schending van artikel 8 EVRM. Dat verzoeker taken opneemt in het huishouden en het jongste kind van R.C.S. naar school brengt en afhaalt is praktisch gezien nuttig maar lijkt niet onontbeerlijk voor het gezinsleven.

3.3.12. Het enig middel is voor zover ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

K. VERDOODT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERDOODT

M. EKKA